

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 142.

Solste Sæssion.

60de Mode.

Onsdagen den 9de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Schmann (forts.): I den Skikkelse, hvori Lovforslaget er kommen til os fra Folkethinget, kunde det umuligt have fundet allerhøjeste Stadfæstelse, og det, fordi Spørgsmaalet om Hærororganisationen ikke blot ikke kan finde sin rette Plads i en Lov om Værnepligten, men fordi den end ikke henhører under den Lovgivnings Magt, hvorfra det i saa Tilfælde vilde være udgaaet, og altsaa disse Bestemmelser Vedtagelse lettelig kunde have medført Forsviklinger, baade med andre Landsdeles særlige Representationer og med Rigsraadet. Jeg troer saaledes, at denne Sags Behandling i Landstinget vil afgive et godt Exempel for Hensigtsmæssigheden af Tokammerssystemet, hvorefter der i selve Forsatningen indeholdes et Element, der særligt er kaldet til at træde mæglende mellem Kronen og den mere fremtrædende Deel af Folkerepresentationen og saaledes afværge en Kamp, der ellers let vilde blive uheldbringende for Friheden, ligegyldig hvad Kampens Udfald vilde blive. Man kan nu gjerne kalde et saadant Element en Hemske, naar man kun er indre; at det, hvorpaa der skal lægges en Toile, er enkelte Interessers og Lidenskabers eenfaldige og hovmodige Overmagt. Man maa gjerne kalde dem, som opfordre til Modstand mod Misbrug, Frihedens Fjender, naar man kun tilføjer, at de kaldes saa, fordi de efter trodsigen at have bidraget til og kæmpet for at ind-

skrænke Kongerne Gnevælde ikke vilde overbrage denne til der ansvarlige Leder for et hensynsøst Parti. Ogsaa jeg ønsker derfor, at man vil see hen til, hvorledes Landstinget har handlet med Værnepligtsloven; thi man vil deri finde et Exempel paa Maadehold og Resignation, som vel kan fortjene Efterligning og afgive et Beviis paa, at en rolig og forstandig Udvikling af de offentlige Forhold er meget vel forenelig med folkelige Institutioner. Om Loven selv skal jeg paa dette sidste Stadium sige videre tilføje. Kun een Bemærkning skal jeg tillade mig at gøre, og det er den, at selv om jeg i Realiteten billigede alle de enkelte Bestemmelser, som nu i Landstinget ere indførte af Loven, og selv om jeg troede, at Rigsdagen var competent, var berettiget til at vedtage saadanne Bestemmelser, vilde jeg dog i nærværende Dieblit ikke gøre det. Jeg skal ikke her gaae ind paa en Betragtning over Landets almindelige politiske Stilling, hvortil der maaskee paa et andet Sted vil tilbyde sig Leilighed for mig tidligere, end jeg kunde ønske. Jeg veed heller ikke, hvad Thyssland har i Sinde at gøre med Hensyn til Holsteen, men det veed jeg, at den danske Regjering ikke kan underhandle med Thyssland om Slesvig (Hør!), og at den første thyske Soldat, der overskriver Eiberen, bringer os Krig (Hør! Hør!). Derfor mener jeg, at Diebliffet var uheldigt valgt til at indskrænke Kongens Naadighed over de Forsvarsmidler, som han gennem Værnepligtsloven skal modtage til Opfyldelsen af de store og alvorfulde Pligter, som den nærmeste Fremtid maaskee vil komme til at paalægge ham (Hør! Hør!).